

POSTANOWIENIE

Dnia 27 stycznia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jan Górowski (przewodniczący)

SSN Krzysztof Strzelczyk

SSA Barbara Trębska (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa M. T. przeciwko J. K.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 27 stycznia 2010 r.,

zażalenia powódki

na postanowienie o kosztach zawarte w wyroku Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 6 sierpnia 2009 r., sygn. akt III Ca (...),

- 1. oddala zażalenie**
- 2. przyznaje adwokatowi P. G. od Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Ł.) tytułem udzielonej powódce pomocy prawnej z urzędu w postępowaniu zażaleniowym kwotę 90,- (dziewięćdziesiąt) złotych powiększoną o 22% podatek VAT.**

Uzasadnienie

W sprawie z powództwa M. T. przeciwko J. K. o zapłatę kwoty 11.438,17 zł, Sąd Rejonowy w Ł. wyrokiem z dnia 25 marca 2009 r. zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 6.497,20 zł z ustawowymi odsetkami, w pozostałej części powództwo oddalił i zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 1.032 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. W wyniku rozpoznania apelacji pozwanego od powyższego wyroku,

Sąd Okręgowy w Ł. wyrokiem z dnia 6 sierpnia 2009 r. zmienił zaskarżone orzeczenie i powództwo oddalił, zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 2.400 zł tytułem zwrotu kosztów procesu oraz kwotę 925 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

W zażaleniu na powyższe rozstrzygnięcie odnośnie do zasądzenia od powódki na rzecz pozwanego kwoty 925 zł kosztów postępowania apelacyjnego, wniosła powódka o jego zmianę i nieobciążanie jej kosztami postępowania odwoławczego na podstawie art. 102 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Uzasadniając wniosek o zastosowanie w niniejszej sprawie art. 102 k.p.c. powołała się skarżąca na swą trudną sytuację majątkową i rodzinną oraz na fakt, iż nie skarżyła ona wyroku sądu pierwszej instancji w części oddalającej powództwo, oraz na wątpliwości co do przyjętej przez Sąd Okręgowy bezzasadności jej roszczeń.

Argumenty powyższe nie przekonują do rozstrzygnięcia o kosztach procesu za drugą instancję na podstawie art. 102 k.p.c., wyrażającego zasadę słuszności w orzekaniu o kosztach, będącej odstępstwem od zasady odpowiedzialności za wynik procesu (art. 98 k.p.c.). Zgodnie z tym przepisem w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Już z samej treści tego przepisu wynika, że jego zastosowanie ograniczono do wypadków, w których wystąpiły wyjątkowe okoliczności. Sama tylko trudna sytuacja materialna i zdrowotna powódki nie wyczerpuje przesłanki „szczególnie uzasadnionego wypadku” w rozumieniu powyższego przepisu, tym bardziej jeśli się zważy na wysokość kosztów, obowiązkiem uiszczenia których została obciążona (925 zł). Pozostałe okoliczności podnoszone przez skarżącą opierają się na wątpliwościach co do prawidłowości wyroku Sądu Okręgowego oddalającego powództwo, co zważywszy na fakt, że wyrok ten jest prawomocny jest niedopuszczalne. Subiektywne przekonanie powódki o swych racjach odmiennie ocenionych przez Sąd drugiej instancji, nie może stanowić podstawy do zastosowania art. 102 k.p.c. i nieobciążania jej kosztami procesu poniesionymi przez jej przeciwnika procesowego wygrywającego proces.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł jak w sentencji postanowienia. Orzeczenie o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata skarżącej z urzędu w

postępowaniu zażaleniowym oparte jest na § 19 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).

jz